

Sygn. akt: I C 699/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marek Makowczenko
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Urszula Młynarczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2018 r. w Giżycku

sprawy z powództwa P. (...) A. Ś., M. Ś. & W. H. Sp. J. w B.

przeciwko (...) S.A w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz powoda P. (...) A. Ś., M. Ś. & W. H. Sp. J. w B. kwotę 4.243,86zł (cztery tysiące dwieście czterdzieści trzy zł 86/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24.08. 2014 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01. 2016 r. do dnia zapłaty;
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.798,49zł (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt osiem zł 49/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

Sygn. akt I C 699/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) C. A. Ś., M. Ś. & W. (...) Spółka Jawna z siedzibą w B. wniosła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. pozew o zapłatę kwoty 4.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 sierpnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty tytułem częściowego odszkodowania za szkodę. Jednocześnie domagała się zasądzenia od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik powódki podał, iż strona powodowa nabyła od A. J. wierzytelność przysługującą jej w stosunku do pozwanej za szkodę majątkową powstałą na skutek wypadku komunikacyjnego w dniu 24.07.2014 r. Dochodzona pozewm kwota stanowi częściowe odszkodowanie za przedmiotową szkodę.

W odpowiedzi **pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.** wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanej twierdził, iż wypłacił A. J. tytułem odszkodowania za szkodę kwotę 2.730 zł, która wobec niewykazania przez poszkodowaną poniesionych kosztów naprawy pojazdu, jest w pełni wystarczająca na ich pokrycie. Podnosił, iż samochód poszkodowanej był w znacznym stopniu zużyty technicznie, a przeprowadzenie naprawy w autoryzowanych stacjach obsługi przy zastosowaniu stosowanych przez nich cen części zamiennych i robocizny nie miało żadnego uzasadnienia

ekonomicznego. Strona pozwana wywodziła także, iż zarówno poszkodowana, jak i powódka nie podnosiły przed wniesieniem pozwu żadnych dalszych żądań ponad kwotę ustaloną i wypłaconą przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 lipca 2014 r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzeniu uległ pojazd marki V., nr rej. (...) stanowiący własność A. J..

(**dowód** : zeznania świadka A. J. – k. 44)

Sprawca zdarzenia posiadał zawartą z pozwaną (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczności bezsporne)

Koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu średniej stawki roboczogodziny za naprawy blacharsko-lakiernicze oraz przy wykorzystaniu części oryginalnych na dzień przedmiotowego zdarzenia winien wynieść 6.974,74 zł.

(**dowód** : opinia biegłego sądowego A. S. – k. 59-66)

Poszkodowana A. J. zgłosiła szkodę pozwanej. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana opierając się na sporządzonym kosztorysie naprawy pojazdu przyznała odszkodowanie za poniesioną szkodę w kwocie 2.730,88 zł. Wniesione przez poszkodowaną odwołanie nie zostało uwzględnione.

(**dowód** : pismo z 15.09.2014 r. – k. 22-23, kosztorys naprawy – k. 24-30)

W dniu 07 kwietnia 2017 r. A. J. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. umowę cesji wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanej za szkodę komunikacyjną nr (...). Następnie w dniu 14 kwietnia 2017 r. wierzytelność przeszła na powódkę (...) C. A. Ś., M. Ś. & W. (...) Spółkę Jawną z siedzibą w B..

(**dowód** : umowa cesji wierzytelności z 07.04.2017 r. – k. 8, umowa cesji wierzytelności z 14.04.2017 r. – k. 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Bezsporny był ustalony wyżej stan faktyczny w zakresie okoliczności zdarzenia drogowego, ochrony ubezpieczeniowej OC sprawcy szkody w pozwanym zakładzie ubezpieczeń oraz powstanie szkody i zakres uszkodzeń w pojeździe poszkodowanej. Poza sporem pozostawała również kwota dotychczas wypłaconego przez pozwaną odszkodowania, a także okoliczności dotyczące cesji wierzytelności przysługującej w stosunku do pozwanej za szkodę komunikacyjną nr (...). Przedmiotowe okoliczności wynikają z dokumentów zaprezentowanych przez strony procesu, niekwestionowanych zeznań świadka A. J., jak i z twierdzeń samych stron.

Kwestią sporną okazała się wysokość należnego powódce - jako aktualnemu wierzycielowi - odszkodowania za szkodę w pojeździe marki V., powstałą na skutek zdarzenia z dnia 24 lipca 2014 r. Z jednej strony bowiem powódka określiła w pozwie wysokość odszkodowania uzupełniającego na kwotę 4.300 zł, a z drugiej - ubezpieczyciel odmówił zaspokojenia roszczenia podnosząc, że dotychczas wypłacona kwota w całości wystarcza na pokrycie kosztów naprawy pojazdu.

W powyższym kontekście podkreślić należy, że zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Aktem prawnym, który kompleksowo reguluje ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy

pojazdów mechanicznych jest ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) i P. (...) (Dz. U. z 2018 r. poz. 473). Jej przepisy stanowią *lex specialis* względem art. 822 § 1 k.c. i mają pierwszeństwo w zastosowaniu, na co wskazuje wyraźnie art. 22 ust. 1 ustawy. Zgodnie z art. 34 ust. 1 w/w ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń wynika z art. 436 § 1 k.c. oraz przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) i P. (...). Zgodnie z przywołanymi przepisami strona pozwana jako ubezpieczyciel sprawy zdarzenia jest zobowiązana do naprawienia szkody na mieniu wyrządzonej poszkodowanej, którą w okolicznościach niniejszej sprawy stanowiły koszty naprawy pojazdu marki V.. Należy przy tym zaznaczyć, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Odszkodowanie obejmuje przy tym celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Wysokość szkody w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił zgodnie z żądaniem zgłoszonym przez powódkę w oparciu o wnioski płynące z przeprowadzonego w sprawie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej A. S., który wywiódł, iż koszty naprawy pojazdu V. z wykorzystaniem oryginalnych części oraz cen obowiązujących na dzień powstania szkody wynosi 6.974,74 zł. Biegły oparł się w tym zakresie na danych identyfikacyjnych pojazdu, kalkulacji naprawy sporządzonej w specjalistycznym, (...) oraz analizie kosztów naprawy w warsztatach działających na terenie miejsca zamieszkania właściciela pojazdu. Strony nie wnosiły zastrzeżeń do ustaleń biegłego, ani nie zażądały przeprowadzenia innych dowodów w tym zakresie. W tych okolicznościach Sąd uznał sporządzoną opinię za wyczerpującą, wobec czego stanowiła ona podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Przy ustaleniu wysokości szkody, wyrażającej się w uszczerbku majątkowym powstałym w wyniku kolizji, a w konsekwencji wysokości należnego odszkodowania niezbędne było uwzględnienie kwoty wypłaconej przez pozwaną na etapie przedsądowym. Mając zatem na względzie kwotę 2.730,88 zł przyznaną w postępowaniu likwidacyjnym, zasadnym było zasądzenie na rzecz powódki kwoty 4.243,86 zł (6.974,74 zł – 2.730,88 zł). W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Sąd przyznał odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 24.08.2014 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty na podstawie art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) i P. (...).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. mając na uwadze, iż powódka uległa tylko co do nieznaczącej części swego żądania, wobec czego Sąd postanowił kosztami procesu obciążyć pozwaną. Powódka poniosła w sprawie koszty procesu w postaci opłaty sądowej od pozwu w kwocie 213 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł oraz tytułem wydatków na poczet opinii biegłego kwoty 668,49 zł.